

גיליון מס' 1768 * א' בכסלו תשס"ב * 16 בנובמבר 2001

**"...מלאני עוז, א-לי, לנתון רע עד עפר
ולזרוע בארץ אך טוב.....
ועוד הרשני, א-ל
להיות בן-אדם פשוט וישר.
תן לי את הכוח להזריע נירך
ולהציא תנובות מנו.....
שיהיה לי באר וגג מעל לראש....."**

**וכמה רעים!
רעים כנים שחיים כמוני אני,
חיים לידי ובתוכי.
רעים שיראו אותי כמות שאני
שידעו את חסרונותי ואת יתרונותי.....
רעים שיאהבוני כמוני אותם
ללא פחות וללא יותר.....
ואחר כך..... הרשני א-ל....."**

(מחבר לא ידוע)

כתבות הערות ושאר ענינים עבור "דברי" יש לשלוח ל-
sachlav@kfar-hanassi.org.il (שושנה שרקי - עורכת)

דבר המערכת

בחור צעיר יצא עם חבריו לטיול. באחד הימים בדרכם בהרים פרצה סופת שלגים עזה ונונז איבד את דרכו ואת חבריו.
הוא צעד שעות ארוכות וחיפש את הדרך החוצה מן ההרים וכן את חבריו לטיול.
לאחר שאפסו כוחותיו הוא התישב לנוח כשהוא מבולבל והייאוש אוחז בו.
לפתע בין ההרים ראה כפר קטן, נונז החיש צעדיו אל הכפר בשמחה.
בהכנסו לכפר עצרו אותו האנשים נתנו לו אוכל ושתייה וסיפרו לו את סיפורם. בכפר חיים רק אנשים עיוורים. זהו כפר מבודד מאוד ובמהלך השנים נולדו בו יותר ויותר ילדים עיוורים, עד שלא נשאר אדם רואה אחד.
אנשי הכפר הסתגלו לעיוורונם והצליחו ללמוד ולגדל את מזונם ולעשות את כל הדרוש במקום מבודד ולמלא את כל התפקידים של נגר, נפח, רופא, ראש הכפר וכדו'.
מזה שנים רבות שלא הגיעו אנשים זרים לכפר, והם אינם זוכרים ויודעים כלל מהו אדם רואה. נונז ביקש להישאר קצת בכפר ולנוח מדרכו הקשה,
הימים עברו ונונז השתלב בחיי הכפר, הוא אף הכיר בחורה בשם מלי, שאיתה בילה שעות ארוכות בסיפורים על עצמו ועל חייה.

נונז חי בכפר שבועות שהפכו לחדשים והספק וההתלבטות החלו להטרידו יותר ויותר לגבי המשך חייו ודרכו.

בני הכפר חשו בהתלבטויותיו של נונז ואמרו שמאחר ולהם כפר של אנשים עיוורים והם הסתגלו לכך היטב ואין בהם חבר אחד רואה מלבדו, הם החליטו להציע לו להשאר בכפר כתושב מלא אך בתמורה עליו לאבד את מאור עיניו, בניתוח רפואי שיעשה על ידי רופא הכפר. זהו התנאי שהם דורשים כדי שלא יהיה חריג, וכך הוא יהיה אחד משלהם.

בסופו של דבר נונז החליט להשאר בכפר וביקש שלא לאבד את אור עיניו, בהבטחה שיהיה כמו כל האחרים ויטשטש ככל האפשר את ראייתו, כך שהאחרים לא ירגישו בה. אף נאסר עליו להשתמש במאור עיניו עבור אנשי הכפר.

נונז נישא למלי ולאחר מספר שנים של מגורים משותפים וחיים בכפר, ראה נונז יום אחד שאחד הצאקים המקיפים את הכפר רופף ועומד להתדרדר, מאחר ונאסר עליו להשתמש במאור עיניו למען הכפר, לא ידע נונז מה לעשות,

בסופו של דבר לקח נונז את מלי לטיול מחוץ לכפר וסיפר לה שברצונו לעזוב ולחפש את דרכו חזרה אל מקום הולדתו. מלי לא רצתה לעזוב.

נונז כינס את אנשי הכפר לספר להם על האיום לחייהם העומד לקרות, והציע להזיז את המחנה לספר שבועות או חדשים כדי להציל את נפשם מן האסון העומד להתרחש. אנשי הכפר כעסו על נונז על דבריו וגם סירבו להאמין לו. - "זה דורי דורות חיים כאן אנשינו ולא קרה כאן מעולם אסון טבע מסוג שכזה..." לא עזרו לו הסבריו ותחנוניו שהוא זה שרואה - ושהסכנה קרובה.... ומאחר ולא עמד בתנאים, הם ביקשו ממנו לעזוב את הכפר. מלי סירבה לעזוב את הכפר.

מלי ונונז שהו בחניה שמחוץ לכפר, עד שיום אחד נשמע רעש גדול חזק והצוק התדרדר וקבר את כל הכפר תחתיו.

הסיפור הזה בשבילי הוא מהות החיים עצמם.

מדגיש בעיקר שניתן לבחור בין לראות או לא לראות - מצבים משתנים בחיינו; במשך החיים, אפשר לראות שלעיתים אנו נלחמים לשנות מציאות קיימת שלא נראית לנו. או לעיתים אנחנו מחליטים שלא לראות את מה שקורה סביבנו, ולחכות: עד יעבור זעם מאליו. התכחות למחלה, לשנאה, לאהבה..... מה שחשוב הוא לדעתי להיות ערים לבחירה שלנו. לא לפחוד מהילד שטוען שהמלך הוא עירום, ואפשר גם להחליט שזו סתם רכילות, והעירום הוא בכלל לא באחריותנו. בקיצור, עיוורון יכול להיות גם סוג של בחירה.

שיהיה רק טוב. **שושנה שרקי**

ימי הולדת

18/11 הרבי ג'קסון

רונן פורסטר

טבע סולומון (נכד)

אור גליק (נכד)

19/11 שאול איסטון

יפעת וייסבקר

גל עתיר (נכד ר. מנדזיגורסקי)

20/11 שושנה קרופר
דוד תלם
תום ליפשיץ (נכדה עדר)
מיקה אלה בלור (נכדה בן חיים)

22/11 מאיר ריינס
רותי גדליזון
נופר מלינה
דורון בולדווין

23/11 אדזה כץ

24/11 רחל פלינק ג'קסון
חרלוטה מרקוסון
דורם וולאך
ענבל פרנק (נכדה)

ימי נישואין

20/11 ג'וליה ואריה ניצן
שוש וזמי בן צבי

22/11 אדזה ואריאל סינה

פרורים

עצרו את העולם אני רצה לרדת

בשעה שנכתבים דברים אלה מתרסק לו מטוס בלב שכונת מגורים בניו-יורק. בעולם המטורף שלנו כולם מתפללים שתהיה זו "רק" תאונה. עם מתים של תאונות אנחנו יכולים לחיות.

גיורא שיינגזיכט סיים בהצטיינות לחמודי תואר ראשון בחינוך לדמוקרטיה ושלו, ופילוסופיה. בין היתר למד גיורא תחום חדש ההולך ומתפתח - גישור - ועכשיו הוא פנוי להצעות עבודה. גם קטיה בשלבי סיום לימודי תואר שני בחינוך ומקווה למצוא עבודה בתחום "איתור ליקויי למידה בשלבים מוקדמים". שיהיה בהצלחה.

החבריה של גן רימון ירדו לפרדס לפיקניק של פיתות על הטבון, קלמנטינות ואשכוליות כיד המלך.

חדר תנועה ותחושה, במה שהיה פעם פעוטון 'צופית' יוצא אל הדרך. הילדים כבר נהנים.

מלונן - המועצה הכלכלית אישרה את המיזם (איזו מילה יפה) החדש עם קיבוץ מלכיה - חוות רכיבה על סוסים.

מלכיה מביאה לשידוך את הסוסים, המדריך, וכ-40 תלמידים רשומים. כפר - הנשיא מביא את הקש..... והכוונות הטובות. נקווה שביחד נביא את הקש (מזומן).....

מלונן 2 - עוד לא הצלחנו לפתור את בעיות הרעש של התיירים הצעירים שמגיעים למלונן.

קורין הציעה שבשלב זה יממן המלונן כדורי שינה לדיירים או לאורחים....

כל כוחותינו - צה"ל קיבל חיזוק משמעותי, נדב חייט מצטרף לסגולים של גבעתי, יביר קורנבלוט לשחורים של השריון, ויגיל אורן לשו-שו של המודיעין. גם מלי עמית התגייסה. שיהיה בהצלחה ותחזרו בשלום.

גליל עליון ניצחה סוף סוף לראשונה העונה. לעומת זאת החברה הצעירים בקבוצת הקט-סל מנצחים בלבד, תמשיכו כך.

שבת שלום - **אבי ודורית**

קוראים מגיבים:-

שושנה, שלום רב משמחה.

מאז יום שישי רציתי לדבר אתך, וזה מה שיצא לי. אני כתבתי אליך, ואת יכולה להחליט אם לפרסם או לא.

בידידות שמחה

לחברתי שושנה, ערכת העיתון שלנו:

כמה שהערכתי את העזז ואת היוזמה שלך כשקיבלת על עצמך את המשימה הקשה של עריכת עלוננו. אני גם רוצה לברך על הטעם הטוב שאת מפגינה בדרך כלל בכתיבתך. ברור שטמונים במלאכה מוקשים רבים, ועל העורך הנלהב להיזהר ולכתוב באחריות ולא לזרוע בהלה ודיכאון בקרב הציבור.

"שבת שלום לשורדי כפר הנשיא, הנה המספרים האחרונים, אבל אנחנו לא ננקוט בשמות, החיפוש, ההרהורים והגילוי הם ספורט השבת. הכל רע כי אף אחד לא דיבר אבל אנחנו לא מעוניינים לשמוע על אפשרות של דיאלוג בין חברים."

ההיגיון הישר אומר שאם רע כי לא דיברנו, אזי כדאי לדבר - אם נישמע. בואי נבדוק כל אפשרות של הדברות ואנא נרד קצת ממשחק המספרים.

אוהבת אותך תמיד

שמחה

יזכור

ג' בכסלו תשנ"ב (1991) מקס חייט

ג' בכסלו תשנ"ח (1997) גל כרם

ו' בכסלו תשנ"ה (1994) מר ישראל וייס

זה לא קל לחזור הביתה

או / האיש האחרון על ה"סבנה"

הכל התחיל כאשר פגשתי את בוב וויניו ושאלתי אותו "איך היה???"
כי ידעתי שבוב חזר מחמישה שבועות של ביקור משפחה באמריקה הרחוקה - ארץ מולדת. ורציתי לדעת איך זה לחזור- לבית שאהב. לעבודה שסגרו לו, לקיבוץ ששינו לו, למדינה שהולכת ומשתנה לה.

"את רוצה באמת לשמוע. אז על כוס קפה, אני מוכן לספר לך".

נ, אז הסכמתי.

שמעתי והקשבתי מרותקת.

ולפניכם הסיפור.

הסיפור מתחיל דווקא בסוף הביקור. ביום בו עולים על הטיסה הביתה ובדרך כלל פשוט מגיעים בשלום.

בשדה התעופה בניו-יורק עמד לו בוב שעכשיו הוא ישראלי מצוי, שיצא את הארץ עם מזוודה אחת חצי ריקה וחוזר עם שתי מזוודות (70 ק"ג) ותיק יד אישי כבד.

"מר וויניו" הוא מתקבל בדלפק הקבלה של חברת התעופה סבנה "יש כמה שינויים בטיסה שלך, אתה טס מכאן לבריסל איתנו, אך הטיסה של סבנה מבריסל לתל-אביב בוטלה.

מבריסל אתה תטוס לציריך עם חברת 'קרוס-אייר' ומציריך לתל-אביב עם 'סוויס-אייר' שאגב חולשת על 49% מחברת סבנה.

נשמע קצת מסורבל, אבל אפשר להתגבר.

בוב כבר מתחיל להרגיש את תל-אביב בעצמותיו. עוד מעט ויהיה כבר בבית.

הטיסה מניו-יורק לבריסל מצ'ופרת, תוספות מזון ויחס טוב. עוד רגע וסוגרים להם את הברז,

והם מתמסרים מתוך כאב הפרידה.

הרינו עומדים לנחות מודיע הטייס, כשמתקרבים לאדמת בריסלם אך ישנן חדשות נוספות. כל צוות הקרקע בשדה התעופה, שובת לאות הזדהות עם החברה, ואין שירות לקוחות.

עוד לא מבינים מה זה בדיוק אומר, אך כשנפתחת דלת המטוס וכל המזוודות של הנוסעים עומדות להן ליד גרם המדרגות.

מתחילים לקלוט.

אין עגלות, אין סבלים, אין. אין עם מי לדבר. אנשים פשוט ישבו ליד המזוודות ובכו.

אבל בוב שלנו לא בוכה.

בוב גיבור וויטנאם לשעבר, קומנדו ישראלי, וקיבוצניק לשעבר, משנס מותניו,

מרים את שתי המזוודות שלו (70 ק"ג) + תיק היד העמוס, ומתחיל ללכת.

עכשיו מתברר שגם המדרגות הנעות שובתות, ופסי ההליכה שמובילים בדרך כלל את הנוסעים לאורך מאות מטרים של מסדרונות ומבוכים, לא עובדים.

וצריך להמשיך ללכת. לא רואים את סוף הטרמינל הזה, ואז צריך עוד לחזור שוב אותו מרחק לטרמינל אחרם והכל תחת לחץ שלא לאחר את הטיסה הבאה.

כן, הוא כבר מגיע. הנה כבר עומד איפה שהבין שמשם עלולה לצאת הטיסה לציריך.

על דלפק הקבלה מונח שלט המסביר שכל נוסע יכול לעלות לטיסה עם תיק יד אחד בלבד. כמובן,

הרי אלה הן טיסות בין ארציות קצרות

ובוב שלנו עם כל הכבודה ממשיך לסחוב את כל משאו עד דלת המטוס, שם מקבלת את פניו דיילת שהפסיקה בין רגע לחייך אליו.

היא לא ידעה מה לעשות, איפה לשים את כל הים לאחר חשיבה מעמיקה מול איש עייף ולא רגוע, - התמסרו ארבעה מושבים פנויים במטוס לציריך, לבוב והכבודה שלו. כל מזוודה יושבה לה לאחר

כבוד על מושב אחר, וכל אחת חגורה כמובן בחגורת בטיחות, כך גם בוב והתיק. סופסוף קצת יחס. ונחתו בציריך. ושוב. בצד הזה של הטיסה אין עגלות למזוודות.

ושוב בוב סוחב שתי מזוודות (70 ק"ג) ותיק יד כבד, עד לאשנבי המכס, שם עורכים בדיקת דרכונים.

לאף אחד אין מזוודות. אבל לבוב יש.

קצין המכס ביקש לבדוק את תכולת המזוודות. בוב הסביר שהוא סחב אותן עד כאן ללא תמורה ואף אחד לא יגע בהן. ונמשך הוויכוח, ובוב העיף ענה לו - "בחיים לא!". - המזוודות האלה נוסעות עכשיו לתל-אביב ואם אתה רוצה תיסע לשם כדי לבדוק אותם" ולא הייתי רוצה לכתוב מה הוא עוד אמר לו. השוויצרי שלנו הבין לבסוף את הכוונה למרות האנגלית הלא מנומסת.

עוד קצת ובוב כבר עומד לפני דלפק ה"סוויס-אייר" שם הוא בטוח שהכל יהיה מסודר. הוא הניח את המזוודות על המסוע. -"לא. תוריד אותן בבקשה. ותניח אחת אחת לבדיקה לשקילה ולסימון". -"הן כבר מסומנות" עונה לו בוב. בקול חד ורם.

עד שהוא לא אמר שוב את מילות הכעס באנגלית של קודם, האיש לא הקשיב לו. ואז הוא אמר את המילה 'סבנה' והאיש פתאום הבין ואפילו ביקש סליחה. ושיחרר את בוב מהמזוודות. רגע. יש לנו עוד הפתעה. החיים לא יכולים להיות כל כך פשוטים תמיד. הטיסה לתל-אביב תצא רק בעוד שבע שעות. ם נכון.

בוב כבר נחת בתל-אביב, כמעט אפשר כבר להריח את הבית. אחרון הנוסעים שעלה על המטוס הוא גם אחרון היורדים, בוב גם הגיע אחרון לחלון בדיקת הדרכונים. הוא אך נגע באדן החלון וכל המחשבים קרסו. 45 דקות הוא עמד וחיכה. שיזדקפו שוב המחשבים לדום לקראתו. 45 דקות הוא הביט בערגה מאחורי גבו של איש הדרכונים על מזוודותיו השתיים, שהן מסתובבות על הקרוסלה, יתומות ומחכות לו שיבוא לקחת אותן. כל כך התרגלו לידיים האוחזות בהן בדבקות. ובוב מביט בהן מתגעגע, ובקול רם הוא אומר לפקידים הסובבים אותו "אבוי למי שיגע במזוודות האלה, כי עכשיו זה כבר קשר אישי."

כולם שם הבינו אותו בשדה התעופה שלנו. ועשו מאמצים לשחרר אותו אל המזוודות שלו.

הוא יצא את דלתות שדה התעופה, מונית לאגד תל-אביב, אוטובוס לראש-פינה. וסוף סוף בבית.

חמישה שבועות של איחוד משפחה הפכו לזיכרון רחוק, כשהמסע הביתה הפך להיות גולת הכותרת של ההישרדות. "זה לא קל להגיע הביתה" מסיים בוב. ולא בגלל השינוי בקיבוץ, ולא בגלל מחלקת החמרים.

שושנה שרקי, כתבה את **בוב וייני**.

ספורי ג'ינאן 9

חגיגת המאה של האוניברסיטה, התקיימה ברוב פאר במגרש כדורגל מלא עד אפס מקום. שרים ונכבדים אקדמיים נאמו מבמה רמה, מעל ראשי הקהל. נשיא אוניברסיטת קרדיף היטיב בהגדרתו את תפקיד האוניברסיטה; הוא העמיד את הסטודנטים בראש סדר העדיפויות, כאשר שאר הנאמים דברו בעיקר על מחקר מעשי, קשרים עם התעשייה, ושיתוף פעולה עם גופים כלכליים. הוא הביא שלושה ציטוטים מקונפוציוס, ואחד ממנצ'וס, כאשר האחרים הסתפקו בדברי שבח לכתב הברכות מנשיא המדינה. (איש לא הזכיר את מאו צה-דונג. מעניין.) האם האדון מקרדיף שם לב שהוא סוטה מהדרך? שר האוצר נאם נאום שנון, אולם לי היה קשה להאמין שהקשיש הקודר הוא זה שמספר את ההברקות שכל כך מצאו חן בעיני הקהל. כל שמונה הנאמים האחרים אמרו בערך אותו הדבר - על תהפוכות ההיסטוריה, על העבר המפואר, על בוגרי האוניברסיטה המפורסמים (ולא שכחו למנות את השם ואת תחומי העשייה של כל אחד

ואחד). על תולדות המיזוג בין ארבע האוניברסיטאות בשנדונה, על אתגר העתיד, ועל הדף המזהיר החדש שהולך ונפתח.

אם תשאלו איך אני יודע מה דיברו שם, כשבמשך ששתיים וחצי הרמקולים רעמו בסינית, ונאלצתי לסגור את מכשיר השמיעה, התשובה פשוטה. סטודנטים הכינו (בהתנדבות) חוברת תרגומים לכבוד האורחים הנכבדים, ואני בעצמי ערכתי את שפת ה"סינגלית" את רובה. כתגמול לסבל שלי לימדתי את אנשי הלשכה לענייני חוץ - ביניהם שלושה פרופסורים - לומר באנגלית משהו לא כל כך מחמיא על הנאומים. נכון, זה

לא יקדם אותי לקראת תפקיד שגריר ישראל בסין העממית, אבל באותו המעמד הרגשתי רווחה. וסין העממית לא אחרה להחזיר נדיפה.

כעבור יומיים הזמינו אותי להיות אחד השופטים בתחרות נוער לנאום באנגלית, שתתקיים בעוד מספר ימים בחסות חברת החשמל הענקית, ספקו (SEPCO).

מ8.30 בבוקר עד 12.30 דברו 17 מתחרים על הנושא: המאה החדשה - אתגרים והזדמנויות לספקו. אחר כך גם נשאו את דברם, ללא הכנה מוקדמת, על נושא שעל גב פתק מתוך כובע. מול הצעירים ישבו כל המי-ומי של התאגיד, כדי להשגיח על סגנון ותוכן.

כאשר הזמינו אותי לומר כמה מילים לסיום התחרות, אמרתי בעדינות האופיינית שלי, אין לצפות מהצעירים להגיד שהחשמל יקר מדי, שהוא מזהם את האוויר, ושהמשכורות נמוכות מדי. כי באמת, דברי השבח המופלגים היו מיגיעים.

בכל אופן, לנו, לשופטים, שילמו גם במזומנים וגם סעודה - עוד סעודה דשנה ומפוארת. איכשהו יצאתי ממנה על שתי רגלי וללא תמיכה. יתכן שאני ויושב הראש של המפלגה הקומוניסטית בג'ינאן כרתנו ברית אחווה, אבל זה לא בטוח, כי לא הבנתי לגמרי את הרוסית שלו, והוא לא כל כך הבין את האנגלית שלי.

ה'ורה נאי

חדשות הרשת האופטית

לאחר שבוע של עבודה בקצב איטי ביותר, חזר השבוע, הצוות לטפל בהנחת הרשת העיקרית, השלד או ה- Backbone.

נסן להיום: (יום א' 01/11/11)

נפרסו הכבלים העיקרים (האופטיים) למרכזים הראשיים.

נפרסו (או נפרסים) הכבלים למרכזי המשנה.

הותקנו ארונות למרכזים השונים.

הותקן הארון הראשי במרכזית הטלפונים.

השלב הבא יהיה חיבור המרכזים השונים לבתי החברים ומוסדות.

הדבר נתקל בקשיים עקב השביתה של המוכסים. שלב זה אמור לקחת

כ 3 שבועות ואם הכל ילך כשורה, יסתיים שלב זה בתחילת דצמבר.

הדבר תלוי במכס וכן ביכולת שלנו להתארגן לכניסה לבתי חברים.

ובשבוע הבא: דיון מעמיק על "הרשת-האופטית, רשת-הביטחון ומה שביניהם".

להת. **דוד אלמן**

הוועדה לבקורת פנים

12.11.01

החלטות:

- ויקטור בן רשף מוצע כמועמד לתפקיד רכז הוועדה. ההצעה טעונה אישור האסיפה.
- מבקר הפנים דוד טל ממשיך בשלב זה לשמש כמבקר פנים בכפר הנשיא.
- בשבועות הבאים הוועדה לביקורת פנים בונה את תוכנית עבודתה לשנת 2001-2002. הוועדה מעוניינת לשתף את ציבור החברים בגיבוש רעיונות והצעות לנושאים ותחומים הטעונים ביקורת. על החברה/ה המעוניין/ת למסור את הצעתו המנומקת בכתב לויקטור או לאחד מחברי הוועדה. הוועדה תיקח בחשבון רצונות ועמדות הרווחים בציבור בכפוף לגבולות סמכותה ותחום פעילותה.
- כדי לא להמתין זמן רב, בינתיים, הוחלט להעלות כנושא ביקורת ראשון את תחום הבניה והמקרקעין בכפר הנשיא. הוועדה תפרסם החלטה מפורטת יותר לאחר תיאום עם מבקר הפנים.
- במקביל תטיל הוועדה על המבקר (ותסייע לו במידת הצורך) לבדוק התייחסות המערכת לביקורת שנערכה בנושא "המבנה הארגוני" ביצוע המלצות וכו'.

סיכמו **אודי וו. וויקטור**

ליל שבת במועדון - הודעה מוקדמת!

בליל שבת ה- 23.11, הפעם נתחיל בשעה 20:00 (ולא 20:30). התוכנית היא קצת אחרת - ודורשת את השתתפות החברים. הנושא הוא "החפץ הזה יקר לי". אין לי ספק, שכמעט כל חברה/שומר/ת על המדף, או בארון, או על הקיר, או במהירה חפץ, דבר שעקב ערכו הנוסטלגי, ההיסטורי, המשפחתי - הוא מיוחד ויקר לכם - בלי כל קשר לערכו הכספי! הנני מבקשת שכל אחד שיש בביתו חפץ כזה, שיתקשר איתי טלפנית (4059) בשעות אחה"צ עד יום ד' 21.11, כדי שאוכל להרכיב את התוכנית. ובליל שבת ה- 23.11, הביאו את ה"אוצר" ובכמה מילים תספרו לנו בדיוק למה החפץ הזה יקר לכם. השתתפות מכיתה י"ב ומעלה. בתודה מראש על היענותכם, **אלזה**

פיזיותרפיה בקרית שמונה

כרגע אני נוסעת לק"ש לסידרת טיפולים פיזיותרפיים וגיליתי לתדהמתי שיש אנשים אחרים מכפר-הנשיא שנוסעים באופן "פרטי" ולא אומרים לסדרן תחבורה. אני מבינה שיש לאנשים כל מיני סידורים אבל הייתי חושבת שלפחות להודיע שנוסעים יהיה

נחמד? נימוסי?
 עוזר לזולת? אולי קיבוצי?
 אי אפשר להגיד ש"פגשתי" אנשי כפר-הנשיא, רק ראיתי אותם, בפעם הראשונה שזה קרה, חשבתי
 'כמה מוזר!
 כאן אני מוכרחה להגיד שסדרן התחבורה (הצוות שלו) מנסים מעל ומעבר לעזור, אבל יש ימים שלא
 נוסעים לקרית-שמונה.
 אז יש לי בקשה, לאלה שנוסעים לק"ש לפיזיו, אפילו אנשי המפעל (ראיתי שניים) או הורים עם
 ילדים, אנא, אנא, הגידו לסדרן תחבורה.
 אולי אני ועוד כמה כמוני נוכל לסדר משהו, כי ההליכה מתחנת האוטובוס בראש-פינה ועד הפינה
 שלנו, די מעייפת אחרי טיפול.

תודה. **עדנה קולינס.**

"I don't suffer from insanity, I enjoy every minute of it!"

"Digi Divrei" - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues since nov.1999
 (User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page - News of KH in pictures

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile around here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!